

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Rei Poenitentis Simplex Et Hvmilis Confessio

Coloniae Vbiorvm, 1645

CAP. XLV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10133

cum tu os meum aperires, cum voces ac verba suppeditares, quibus te ad misericordiam provocarem; demum, ut occeperam dicere, à te adjutus sublevatusque surrexi. Etenim extendisti manum dexteram tuam, extraxisti de profundo miseræ peccatricem animam meam, quæ te reliquerat. O immensa pietas! ô inæstimabilis caritas! ô prædicanda benignitas! eatenusne parcendo miserandoque processit divina bonitas tua, ut ingratiſſimum meum animum, qui, tot tantisque à te beneficiis affectus, injuriam pro beneficio, odium pro amore rependerat, ex carcere mortis eriperet, & in gratiam amicitiamque reciperet? nam, quid nequius, quid deterius, quid prodigiosius excogitari eo homine potest, qui venam aquarum viventium foetidæ paludis cœno, panem Angelorum bestiarum cibo postposuit? Sed tu, horum omnium oblitus, fecisti mecum, non ex merito iniquitatum mearum, sed secundum multitudinem miserationum tuarum.

C A P. XLV.

Avgebat & cumulabat supra modum delictum meum & injustitiam meam, Domine, quod alias mihi, in eundem miseræ locum adducto, opem tulisses, ignovisses, & peccata omnia dimisisses. O ingratum hominem ac nequam! parumne fuerat, quod semel in luto iniquitatum mearum computruissem, ex eoque, te miserante, emerissem, nisi me iterum in illud ingurgitarem? O servum improbum, & æternæ crucis supplicio dandum? nonne satis superque fuerat, semel didicisse, quam miserum esset ligatis manibus ac pedibus, hoc